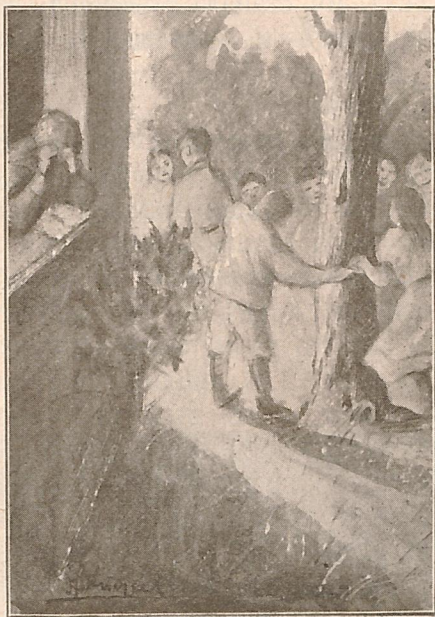

двора да си поиграятъ, а Петърча оставиха въ стаята самичъкъ да си научи басничката.

— Орелъ, ракъ и щука... Не зная по каква сполука... - четѣлъ Петърчо, като прѣзъ отворения прозорецъ хвърлялъ жалки погледи ту къмъ другарчетата си, които весело и шумно си припкали, ту къмъ птиченцата, които сѣщо като дѣцата се

радвали на хубавитѣ дни.

„А вжтрѣ е тъй топло и задушно!“ - прѣзъ сълзи въздъхналъ Петърчо и отново пакъ захваналъ:

— „Орелъ, ракъ и щука, не зная по каква сполука....“